

HÓSÁV

(Regényrészlet)

BRASNYÓ ISTVÁN

EGY REGGEL RAGYOGÁSA

Most a deres, csontkemény hajnalban, amikor halvány derengésükben ismét áttekinthetőkké válnak a megszokott városi látképtágas kontúrjai, hatalmas árnyéklovasok csapódnak a házak homlokzatára, oly hangon nyitva széjjel a rezzenetlen levegőt, ahogy az üveg pattan meg vagy törik, és szemléljük, a gyámoltalan, lassú légmozgásokkal szerteszitalódó reggel csak sokára tölti ki vagy lepi be nyomaikat, amikorra sikerül valamiféle szürkés, sűrű világozással teleöntenie a kukucskálóablakok üvegtömbjét; e lovasok, elszáguľdva, tovavetűlve, magukkal ragadják minden gondolatát annak, hogy bármiféle reggel is historikus következetességgel határozhassa meg majd itt a leendő napot — inkább a rögtönzés ismételt és gyönyörű lehetősége telepszik vele a házak küszöbére, olyasféle indulattal, mintha a Szűz Anya templomában látható némely, megfoghatatlan fénypásztákban derengő szobrot, amely annak idején viaszból készűlt Prokopius Schrotter mester keze által, most valaki, mindenáron hibát keresve bennűk, nekilátna sürgősen beolvasztani és újból megmintázni, hogy napkelte utánra feltétlen elkészűljön vele, s ezt megtenné minden egyes hajnalban, mígnem a szobrok sokéves, de egészséges és illatos anyaga annyira összezsugorodna, hogy többé nem futná belőle magabiztosan tornyosuló, tömegűkből nem lehangoltságot, hanem elragadtatást sugárzó, és természetes testűkkel ég felé rugaszkodó alakokra, hanem ököľnyi kis torzók, leégett gyertyacsonkhoz hasonló figurák maradnának belőle csupán, hogy azután a sokadik reggel nyomtalanul széthurcolja őket, vagy mint jelentéktelen viaszgolyócskákat gurigázza to-

va az éles, sírboltokból kitörő tempolmi léghuzat, e nyilvánvalóan a semmiből támadó szkarabeuszraj, az utcai lefolyó felé. Tehát ismételen lábra kapva e rögtönzött levegőben, szorgalmasan kime-nőre készülődve, megcsörrentve zsebében az ezüstötök tartalmazó papirstaniclit, nedves tenyérrel végigsimítva csikószőr haját, fejébe nyomva a jellegzetes erdész- vagy vadászkalapot, Szikofanta még egy utolsó, mély lélegzetet vesz a régi színhelyen, mielőtt végleg magával vinné Dummer August bundás télikabátját és rég viselt, vasalt csizmája helyett a magas silány, talán valami üvegkoporsó-ból orozott, csatos gálacipellőjét hagyná; majd mintha víz alá buk-na, úgy evez át a hajnali házon, megelőzve mindenki ébredését, s a reményeiben magára talált kételtű a megcsuszamló tárgyak között egy pillanatilag még a levegőn át tovaúzó patákat hallgatja, de utóbb, miután szilárd talajt ér odakinn a lába, vállat vonva el-fordul egy talán sohasem létezett utcasarkon.

Átvágva magát előbb a megaszalodott, eltakarítatlan hóhányá-sokon, mintha romos falon mászna át, az úttestre kanyarodik vala-melyik névtelen utcán, itt igyekszik felébredni befejezetlen éjszakai álmából, s még kalapján is igazít, járás közben kissé megemelinti, mintha az elkeseredett Marinkót tartaná alatta, s félő volna, hogy nem jut elég levegőhöz; ám azután megfélekedezik ezekről az éjsza-kákról, hiszen semmi kilátása arra, hogy emlékeiben keresse ottho-nát, bandukolván a havas kocsiúton, tulajdon és elidegeníthetetlen jövője felé tart, ahol kedvelt figurává óhajtaná magát felküzdeni leendő elképzelt környezetében, hiszen tartós szeretetre vágyik és származását mindenképpen feledni igyekszik: így is érkezett a vá-rosba, valószínűleg számtalan megveszekedett sorstársával egyidő-ben, akik kevésbé előkelő irányból, a vasútállomás restijében vagy harmadosztályú váróteremében töltött didergő éjszaka után közeli-tették meg, még tegnap pirkadatkor, ezeket a fagyba töpörödő ut-cákat, s most a félelemtől szűkülve vacognak valami nedves és penészes falú odúban, festését veszített lebujsarokban, és azt sem tudták megmondani, miféle balszerencse vezérelte őket ide, a vi-lág e néptelen asztalához. Szikofantát azonban nem rémisztik a létezés mélységei — vele lényegében nem történhet semmi, sem jó, sem rossz, mivel érdeklődése nem ezek felé a lehetséges történések felé irányul, hanem kizárólag csak önmagára kíváncsi, közömbös matériaként szűrve át érzékein a világot, semmire sem becsülve eközben a bennük ideig-óráig fennakadó tárgyakat, dolgokat vagy

embereket, és ha már hozzá sodródtak, nem lehet velük egyéb célja, mint hogy — miután szemügyre vette őket — benyomásait sem rendszerezve minél előbb megszabaduljon tőlük: tulajdonképpen valami gépezet vagy szerkezet, amely képes fájdalmat, csalódást vagy megaláztatást ültetni el vagy plántálni be a szemek közé, félreértéseket halmozni fel, ellentéteket pecsételni a homlokokra, ám amit tesz, azt sokkalta inkább a véletlen és az esetlegesség határozza meg, mint az ő személyesnek mondható szimpátiája, ellen-szenve, sőt jó- vagy rosszakarata.

A csípős hidegben arcbőrét dörzsölgetve ujjai alatt megérzi kiserkedt borostáit, amelyeket a Fehér Hajó barnára füstölődött tükrében még nem láthatott frissen kialakult arcán, ám képzeletében akkor is a tulajdon bajuszos képe merült föl, mintha jég alatt szemlélte vagy víztükörből csapódott volna arcára az a maszk, úgyhogy most mindenképpen bajuszt óhajt, hogy ezzel takarja el eredete még kitetsző hiányosságait, valós születése kétségeit, melyekkel egyszer talán még számot kell vetnie.

A lassan vonszoló kora reggeli pára mögött az éles, aranycsillogású napfény fokozatosan olvashatóvá váló cégtáblákat zsúfol az épühetek homlokzatára, üzletek bejárata fölé, órák számlapját kercikíti a tornyokra, derűs és metsző reggelt rögtönöz, amelyben egykor valaki más is megtette már ezt az utat, sietősen bukdácsolt az utcára hajigált hulladékhalomok között, szőrmés gallérjával érzékeny nyakát óvta, s igyekezett minél előbb zárt helyre keveredni, hogy talán a Fehér Oroszlán asztalához telepedve felejtse el a mögötte maradó úti megpróbáltatásokat; a fagy és az éles téli verőfény annyira megváltoztatta, eldurvította és darabosra faragta az arcát, hogy olyasmivel már számolnia sem kellett, miszerint valaki esetleg mégis felismerhetné itt, képes lenne dagadt ábrázatáról lefejtetni a pusztulásnak, a gunyorossá torzult ruinálódásnak azt a vastag rétegét, amellyel hónapok hányattatásai vakolták be — ám mielőtt a kávéházi küszöböt lábával illette volna, borbély jutott eszébe, mindenáron borbélyhoz szeretett volna jutni, egy napok óta sajgó zápfoga pedig fokozottan sürgette ebben az elhatározásában: egy pillanatra megállva, nyelvével még ki is tapogatta az odvas fogát, amelynek kihúztatását kockázatos lett volna tovább halogatnia. A menekülő tehát, nagy sávot foglalva el a házak előtti havas járdából, sebesen kaptatott felfelé egy lélegzetvételnyi emelkedőn, miközben az állandó hidegtől gyulladásoz füle zúgni kezdett, bal

kezének két ujjá pedig bénára zsugorodott, és letörten kocogtatta meg szennyes körmű kezével egy borbélytányéros ház ajtaját, a korai órára való tekintettel ugyanis nem bízhatott abban, hogy valami gyorsan végez majd e helyen, hiába érzi kialvatlan szervezete előrehaladottnak a napszakot. Zsongások lépték meg, mintha méhraj szurkálta volna a tarkóját, és szeme ellenállhatatlanul le-lecsukódott, akár egy végigdorbézolt éjszaka után, s a házból nézve talán azt lehetett volna hinni róla, azért érkezett ide, hogy forró fürdőt vegyen, s ekképp űzze ki testéből a mámort, a már alkalmasint fellépett gyöngeséget, amelytől most bűnbánóan szabadulni akar, s ha ez sikerül neki, feltehetőleg a templom felé veszi első útját, hogy rettenetes, lázálomban vagy alkoholos delíriumban elkövetett bűnöket gyónjon meg, amelyek alól azonban nincs feledozás, majd így megkönnyebbülve, gyalogosan vágjon neki a Duna jegének, ahogyan a többi földönfutó is teszi nap mint nap, csupán a Schrotter-féle viaszszobrok egyikének, egy elmélázó, felvont szemöldökű, gyermektelen Máriának a kérdő pillantására emlékezve sokáig, mert ez a tekintet mintha a sorsuk feletti aggodalmaskodást tükrözné. Am a menekülő-létet Szikofanta teljességgel céltalannak találná; a pillanatnyi időre felmerült kép megoldását inkább a világ semmibe vételében érzi, miközben szappanhabban fuldokol, és a borbély késétől való félelmében jobb lábát magasan felhúzza, mintha valami fájdalmat akarna elhárítani: talán attól tart, hogy a borbély a fejét az előtte levő porcelán mosdóba dönti, s egy gyakorkorlott mozdulattal átvágja a torkát. Közben, persze, majdnem megfeledkezik arról, hogy felhívja a figyelmet kiserkedt bajusza mindenáron való épségben maradására, ám végül szinte gyermekarccal kerül ki a fehér kendők zuhatagjából, anélkül, hogy bőrén egyetlen karcolás is volna, és orra alatt ott a ritkás, vöröses, de inkább mézszínű, a maga frissességében nyírottan tűnő bajusz, amitől egyszeriben igazi, született férfinak érzi magát, s úgy is törli bele izzadt tenyerét zekéjének kiillatosított gallérjába, mint valami halványképű és ideges ficsúr, s elfoglaltsága gondoskodjon. S így, merőben új arcállal lépve ki a lassan benépesülni kezdő utcára, még egy süvítő füttyöt is megeresz a foga közül, amire néhány kétes öltözékű egyén nyomban hátra is fordul, ám a járókelők közül sehogyan sem tudják most kiválasztani a füttyögőt, s továbbkullognak, úgyhogy Szikofanta ekkor már biztos benne, mi-

szerint nem lehetne egykönnyen elkülöníteni a tisztességes külsejű és megállapodott emberek tömegéből. Néhány kirakatban még természetesen ellenőrzi az arcát, majd utána úgy dönt, hogy lakást, de legalábbis szobát keres magának, bár puszta hálóhely fenntartására, amire tulajdonképpen szüksége van, érzése szerint nem is igen kellene gondot fordítania, a véletlen ugyanis mindig a rendelkezésére áll, de mivel váratlan elhatározással névjegykártyát szándékozik magának készíttetni, ahhoz elsősorban állandó névre és állandó lakáscímre van szüksége, s effajta megfontolásból mindkettőről végső ideje gondoskodnia. A Nikifor Očajanski név mellett, mellé vagy teljes elhanyagolásával felvehetné talán a Szederján Xantafil nevet is, amelyben — előkelőségén túl — már-már művészi hangzást vél felfedezni, és emellett meg van győződve róla, hogy az ilyesmit méltányolná is részéről a város, amelynek levegőjét mintha máris egy hulló madártoll krikszkrakszával jegyezték volna meg.

Tehát magabiztos léptekkel nekilódulva a korai utca fényözönének, csupán a fejében érezve egy valamikori vagy időn kívüli történelmi hóvihar örvényeit, amelyeket valaki másnak a szeme látott, bizonyára azé a menekülő, aki megfoghatatlan és teljességgel felidézhetetlen körülményei ellenére részint mégis e falak között rekedt, és most, annyi idő után, megkísérel igényt támasztani Szikofanta kialakulatlan emlékeire, formátlan gondolataira, nézetekkel, elgondolásokkal, véleménnyel szándékozza talán felruházni, esetleg tapasztalatokkal, amelyek az agyát elborító havas orkán függönye mögött lappanganak, bár hihetetlen, hogy mind ez ideig senkinek sem sikerült volna megszereznie őket. Úgyhogy iménti magabiztos lépteit máris tapasztalatokra való kilátással párnázva ki, kalapját kissé a szemébe húzva a tomboló elméleti hóviharban, olykor egy-egy felületes pillantást vet az utcai hirdetőtáblákra, a magas ablakokban lappangó apró betűs értesítésekre, amelyekből ugyan nem sokat ért, csupán a betűk formáját értékeli, élvezettel kerekítve rájuk a szemét, s igencsak elégedett lehet velük, hiszen a jókedvtől már-már szökdécselve kerülgeti az útjába akadókat, vidám Pardon! Oppardon! kiáltások kíséretében emelintgetve szakadatlanul a kalapját, mire a legtöbbnek akként veszik máris szemügyre, akár valami kedélyes csodabogarat, akit a jövőben a város érdekességei és látványosságai közé fognak sorolni. Majd miután kijut a tágas és verőfényes utcából, havas sövényeknek rugaszkodik ne-

ki, és végül valami piac környéki pincekocsmában tűnik el, szinte nyoma vész: a ragacsos, kiömlött italok tükrét villantó asztalok között kezdhet talán elszánt alkudozásba, ahol majd bőbeszédű részegesek veszik a szárnyuk alá és irányítják olyan helyek felé, amelyek kezdettől fogva potenciális lakóhelyei a hozzá foghatóan máris felfelé törő egzisztenciáknak, akik vasárnaponként, ebédidőtájban, oly céltalanul tudnak bolyongni az árnyékos falak tövében, mintha valami kimondhatatlan dolog, legalábbis a műfogsorukat vesztítették volna el, amit bárki megtalálhat ugyan, de senki sem fog felvenni, és pusztán idő kérdése, hogy égető szükségükben mikor bukkannak majd rá valamelyik falkiszögellés mögött vagy néptelen kapualjban, ahová — más választás híján — vizelni ugrottak be egy pillanatra az azóta már messze szállt, zajongó dél-előttön.

PÁRBESZÉD A TÜKORBEN

Miféle érzés legyen ez, amikor egy — emberi fogalmak szerint legalábbis — kiszámíthatatlan időpontban elnémulnak, hosszú hátrálással elhálnak a hangok, akárha viasz dugaszolná be a fülét: az óra előbb 4,40-et mutat, majd nemsokára 5,10-et, délután, vagyis már este, a korai téli sötétedésben; most egyszerre hosszú, sóhajtászerű recsegéssel megnyílik a padló, valahol az első emeleten vagy még feljebb, tetszőlegesen elképzelt magasságban, és zöldes loccsanással elszáll az érzékekből a világ — a körerkély odakinn néptelen, a deszkalépcsőt pedig lassú hullámokban önti el emelkedő szintje annak a megfoghatatlan és finom szitálással gyarapodó morzsaléknak, amiből majd rendkívül súlyos éjszakája áll össze az itt lakozónak, akinek ablaka alatt a többi lakó a bádog szemetekannát tartja, régi megszokásból, a szomszéd háziasszonyok kormos és lepattogott zománcú edényeikből csorba alumíniumkanállal ide kaparják a maradék krumplifőzeléket, parajt, spárgát, s dobják elpiszkolódott, véres kötéseiket s vattájukat a krumplihéj és zöldség hulladék között, a kilátást az udvarra pedig a korlát fölé teregetett, szakadatlanul és látszólag mindhiába száradó fehérnemű takarja el, amelynek egyes darabjairól akár szemmérték alapján is következtetni lehet a tulajdonos vagy tulajdonosok bizonyos testrészeire, terjedelmes asszonyi idomokra és szélbe lobbanó leánykalakokra, tehát csupa feltűnő mozdulatra, s ezeket mind oly egy-

szerű volna belopni az inge alá, hogy fehérségükkel itassa át léglakó létét . . . úgyhogy még a szemeteskannát is nap mint nap békében hagyja az ablaka alatt, úgy tekinti a maga részéről, mint valami úri bolondériát . . . inkább az imént nekilódult borzongó semmit, kiteljesedő fásultságot igyekszik most beburkolni a bőrével, mivel tisztában van azzal, hogy a benne, körötte megnyílni készülő léttelenség minden perce őt szándékozza magához idomítani, sokkal tartósabb és határozottabb állapotot mutat majd fel előtte az övénél, s ezentúl egy rajta kívül álló, másmilyen, időtlennek tetsző folyamatot is a testébe zárhat vele, szöveteivel itathat fel, olyan elfeledett indítékait a jelennek, amelyek nélkül nem állhatna meg ma egyetlen fal sem, nem lenne sem nyílt, sem zárt tér, csak parttalan gomolygás és soha ki nem ismerhető langyosság, amiben érzékelhetetlen volna az anyag, az idomok, akár valami állati szem belsejének híg zselatinjában, még az ősidők előttről, amikor semmi látnivalót se keretezett be az összesség oly tétován megnyíló pillantása, valójában önmagával takarva el tulajdon ki sem formálódott arcát a csillagoktól derengő, tágas anyaméhben. Elszakad hát most ez az ovális világ, s végül nem lesz hogyan, miből s miként élnie: mindenképpen jegyezzük meg ezt a napot, figyeljük az esti árnyak elszíneződését, ahogyan arany fény hullik a mindenségre, zuhan bele nagy magasságból, villózik hosszan, míg csak egy távoli szobában, valami alacsony polcon hetet vagy nyolcat nem csendít a régi horológium, s házikójának tetején az apró, fehérle csontú, tisztára pucér halál ugyanennyit nem suhint a patinás kaszájával — ekkor majd valaki odasomfordál a hideg lapú, helyel-közzel már vakulni kezdő velencei tükör elé, amely oly hosszú utat tehetett meg egykor, míg erre a mostani, egyszersmind véglegesnek is mondható helyére került, s ott képmását — az üveglapra lehelt párafoltként homályos, vagy mint ezüstoxid, mélyről visszaderengő, papírlapnyi és elmosódó felületet — kezdi szemlélni, amit annyira megkapónak, érzékenynek és távolokba révedőnek talál, hogy előbb-utóbb kénytelen lesz megszólítani, akár valami borongó, különleges érzésektől, honvágytól, fel-feltörő szenzualitásoktól gyötört idegent, akinek sem barátja, sem hozzátartozója nem él itt, és minden megrázkódtatását, sorsa kilátástalanságát végül is beszédes szemével igyekszik a világba emitálni, úgyhogy segélykérő és áldozatkész pillantásai is most nyilvánvalóan erről árulkodnak; ó, e megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan

látszat csalja kelepcébe az arckép szemléelőjét, akinek bensőjében magasztos hangszerek szólalnak meg erre, és mily dübörgő fortissimóval, a hirtelen támadó emóciók mekkora erejű replikájával — s egyszerre, hogy a vonakodás szertefoszlik benne, mennyi mindent hajlandó lenne elkövetni a szenvedőért, talán még az elborult, visszfénytől pislákoló közegeből is kiemelné, ha nem tartana attól, hogy az üveglap bezúzásával túlságosan is megrettentené vagy netalán akaratlanul is felsértené gyümölcshéjként hamvas bőrét, sötét virágsziromként selymes ajkát s azokat a szemeket, melyeknek bepárásodott borújából bármely pillanatban zavart könnycsepp gördülhetne le a sötét és hosszú pillákon, míg csak a tükör lapjára nem jutna, s ott, akár egy véletlenül odahullott és gyémántos esőcsepp, egy ideig tétovázna, hogy merre is vegye útját, felfelé-e, a gyöngyházzsín homlok, vagy épp lefelé, a telt vonalú ajkak szegletében megmutatkozó gödröcske finom ráncainak irányába, amelyet oly rég csókolhattak, de úgy, akkora erővel, hogy bemaszatolja a széjjeldörzsölt kármin, s a szél elkapja azt a levendulaillatot, amit az általa használt arcvíz lobbant utólag a kigyúló, táguló pórusú bőrön, amely így próbálja meg elmondani a maga lappangó igazát, követelve, hogy gyógyítsák, kényeztessék az idő kiállt, súlyos próbái után, mert sohasem lehet biztos abban, hogy csakugyan véget értek... és mindent áthat most e képzeletbeli mámor zsongása, meglibbenti a vitrázsokat, mintha valaki, meggondolatlan, mögöttük lapulna, és nem tudná többé visszatartani heves, felgyorsult lélegzését, s előbb-utóbb ki fog törni, elő fog rontani onnan, bármennyire is biztosnak vélte rejtekhelyét: ha más nem, megrettentí majd a tér heves mozgása, süvítő, táguló örvénylése, amely fellibbentve rajtuk az abrosz szegélyét, sorra megmutatja az asztalok rejtélyes lábait, a szekrényekből pedig ruhafodrokat cibál elő vagy havas és habos fehérneműk kimondhatatlan helyekre applikált csipkét, s fényes, izzó selyemként villantja meg a tükör előtt ábrándozó vakítóan fehér térdhajlatát, aki most kezét széjjelzilált hajú tarkójához emeli, s ajkai hajtút szorítanak, amelynek sötét lakkja kuszált és bizonytalan nyomot hagy arca krétaként széjjelporzó világosságában, s kizárólag csak ehhez lehet most igazodni a félhomály mélyén, mert elbizonytalanodott valója egyre inkább a tükör lapja mögé települ át, ahol érinthetetlen lesz, minden mozdulatra hajlamossá válik a tovasuhanásra, mert csak így tud védekezni bármiféle határozottsággal szemben, volubilitását használva az ide-

gen akaratok béklyóinak elkerülésére, az előlük való kitérésre, és csak a hangját hallani már vagy ékszereinek kicsiny, sóvárgó pendülése szabadul ki csupán az önmaga által kiképzett hermetizmusból, meg talán egy-egy hajtincset sodorintja még arca elé a légáramlás, amit feje egy gyöngéd mozdulatával fogad, mintha ekképpen óhajtáná semlegesíteni, komoly arccal utasítva vissza e tola-kodó és kiszámíthatatlan kacérságot, míg csak végleg le nem hullik az éjszaka, sötét, bársonyos fúvel növe be a falak felületeit és a mennyezet sarkait: ettől kezdve már csupán egy futamodásnyi idő marad a horológium számlapján a következő kerek óráig, amikor is léptekként iramodnak majd róla tova a csendítések, és a kaszáló kicsiny halál elhagyja megrögzött helyét, minden lépésnél nagyot, egyre nagyobbab suhint, hétszer, nyolcszor, talán kilencszer is — de még mindig túl messze van ahhoz, hogy elérje ezt a nyakat, s a felszegett áll alól kifröccsenő vér elborítsa, nem, letörölje, sötétre mossa a tükör is kihunyó lapját. — S ekkor oly elszánt erővel szólítani meg az idegent, mellékes, hogy melyiket, a tükörben vagy a sötétfüggöny mögött lappangót-e, hogy a helyéről elmozdult kicsinyke csontember riadtan pattanjon vissza koros fák illatát árasztó házikójára, s ott remegve állapodjon meg a helyén, ismét bénára válva; s hangja egyszerre oly éles és metsző legyen, mint a fagyos éjszakában váratlanul felragyogó hold fénye vagy egy kilobbanó csillag végtelenül agresszív és gyilkos sugara: így kezdje el mondani gördülékeny szavaival a régi, elavult gondolatokat, amelyekkel egyedüli célja kivédeni életének sápasztó éjszakáit, amíg csak sokára, jóval éjfél után váratlanul ki nem ül a didergő csönd az éjszaka hideg, már kékülő ajkára, s hallhatóvá nem válik odakinn egy éji madár burukkolása, amely a tél ellenére is meleg hangjával és testével mintha a szíve felé keresne utat, hogy lakmározzon belőle, amiről azonban ugyan kinek volna bátorsága megfoltolt hangon akár egy szót is ejteni?

Majd rövid időn belül, hosszú villózással, mintha csak egy röntgenkészülék fluoreszkáló képernyőjén lehetne látni, kialszik ez a kép is, anélkül, hogy bármiféle tanulságot lehetne belőle levonni; a függöny mögötti betolakodó indulatai is csillapodnak végül, Szikofanta pedig, névtelenül, ismét az utcán áll, akár valami eredeti, magasabb rendű elképzelés, a szökőévből is fennmaradó idő, amit érzékelní már úgysem lehetne, és kimutatni is csak valamiféle lappangó szánalom képes.

SZIKOFANTA VÉRE

Most végleg kifordulva nehezen megszerzett burkából, kétes eredetű bőrből, mintha csak az utca, vagyis az utcára szoruló képzelet adhatna neki alakot, elméleti és pucér halfarka helyén alig észrevehető, bíborvörös vércsikot csorgatva, újonnan kiképzett formájában vág neki viszontagságainak, akár valami fregoli vagy az Apolló világ által megnyújtott kései Marszüász, s e coup de théâtre-ral kezdetét veszi tulajdon feledése, mintha csak egy csillagképbe vágyna, valahol a Halak jegyében, de, persze, az éjszaka most borús, nincsenek csillagok, akárha lágyulni kezdene a tél lelke vagy épp új óra lenne kilátás; azután lassan, nyújtott léptekkel futni kezd vagy ugrándozni, keresztül-kasul az utcán, ahogy a feje viszi, nekiütődik a falaknak, egy ácsorgó villamos oldalának koccan, s amerre csak megfordul, oktalanságában és tehetetlenségében mindent bevérez, hatalmas pecsétjeit nyomja rá zavaros és kibogozhatatlan pályájának a tér és a tárgyak sima felületeire, de ő maga mindvégig láthatatlan, olyan, akár egy elszabadult elem, a földkéreg megbicsaklott egyensúlya, a végzet nehézkesen gurigázó ólomgömbje, sikertelen megállapodási kísérlete, konfúzus törekedése egyenes és kiszámítható, sőt felbecsülhető ekliptikára — mivel azonban számára mindez lehetetlen, hatalmas hurkok és kanyarok után egy hosszú utca közepéhez igyekszik tartani magát, megpróbálva visszafogni zsigerei felszínre törését, buggyanását vagy inverzióját, s fokozatosan szomnolenssé váló tudatában kénytelen megformálni egy hatalmas, elementáris, de elszálló erejével arányosan csappanó intenzitású érzést vagy gondolatot a tulajdon kudarcáról, ami egyszeriben egyedüli jelentése lesz annak a tömegnek, amely őt egyelőre még mindig megtestesíti, egészen addig, amíg végül is el nem alszik, le nem gyúri az öntudatlanság, és attól kezdve valami különös és új sors várhat rá, ami, persze, már nem kizárólag őrá vonatkozik, hanem példázata a világnak szól, amely már a tulajdon csontjait is lerágta és fényesre, holdfény fehérségűre szopta, s most mily békülékenyen igyekszik megnyugtatni magát és elszenderedni, bár erre aligha lehet kilátása, hiszen az ajtókat a házak előtt vonítva kaparják a kutyák, és Szikofanta mégiscsak friss vérenek illata egyáltalán nem döbbsenti meg őket, semmiféle ingert sem kelt bennük: csupán a küszöbök előtt látni, főként miután havazni kezd, a sötétben is jól kivethető, akaratosan tolongó hátukat.